

lige Omstændigheder ved saadanne Leiligheder og Forhold; men forresten antager jeg aldeles ikke, at dette har megen praktisk Betydning. — Dernæst har det ærede Medlem med Hensyn til § 12 talt om Tillægspræmierne, og anket over, at de skulle betales forud. Han gjorde nogle Bemærkninger om Reiser udenfor Europa. Det er jo ganske vist, at der kan gøres Reiser udenfor Europa, som ikke ere livsfarlige, og i saa Henseende skal jeg bemærke, at der i saadanne Tilfælde ikke bliver forlangt nogen Tillægspræmie; det er kun, naar Bedkommende reiser til et usundt Klima, at der forlanges Tillægspræmie, og den Tillægspræmie, som bliver forlangt, er afskåret efter de Erfaringer, som man har indhentet fra de Steder, hvor man navnlig har haft Leiligheder til at gøre Erfaringer i denne Retning, nemlig i England; hos os har man jo meget lidt at gøre dermed, men netop i England har man haft meget store Forretninger af den Slags, og der har man indsamlet en meget betydelig Mængde Erfaringer om, hvor stort Tillæg der maa gives af Personer, der rejse til Udlandet. Men naar det ærede Medlem meente, at Tillægspræmien ikke burde betales forud, da er dette dog virkelig ligesaa nødvendigt, som at Præmierne overhovedet betales forud; men jeg skal derhos tillade mig at gøre opmærksom paa, at der er kommet en stærkt mildnende Bestemmelse ind i Lovforslaget derom, idet nemlig det næste Punktum af § 12 siger: „Foretages en saadan Reise udenfor Europa fra fremmed Sted eller under saadanne Forhold, at han ikke kan betale Tillægspræmien forinden Afreisen, skal Anmeldelse derom for Afreisen tilstilles Bestyrelsen, og den allerede erhvervede Forsikkring tjener da til Sikkerhed for den Tillægspræmie, der fastsættes“. Det ærede Medlem vil altsaa see, at den Tanke, han har haft, virkelig har gjort sig gjældende paa et tidligere Stadium, nemlig i det andet Thing, hvor denne Bestemmelse er bleven sat ind. Den har gjort sig gjældende der, og har fundet sit Udtryk, saa at jeg haaber, at det ærede Medlem dermed vil være tilfreds. — Fremdeles har det ærede Medlem talt om Selvmord, og dette Punkt er ogsaa berørt af ærede tidligere Talere, saa at jeg finder mig

foranlediget til at sige et Par Ord derom. Det ærede Medlem har fuldkommen Ret i, at det vilde være til Fordeel for Livsforfikkingspoliticens Bemyttelse til Baan og ved lignende Leiligheder, om Selvmord ikke gjør Forsikringen ugyldig; dette er fuldkommen rigtigt, men jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at det dog vilde være forbundet med temmelig betydelig Betænkelse at bestemme dette Selvmord er desværre hos os ikke sjældent, der er desværre neppe noget Land i Verden, hvor det forekommer saa hyppigt som hos os. Dette Forhold har heller ikke ved denne Anstalt været taget med i Beregningen, saaledes at de Dødsfald af denne Art, der have været, allerede vilde afficere Reglerne om Mortaliteten, dersom de bleve regnede som naturlige Dødsfald. Altsaa for det Første ere Tabellerne beregnede paa, at de ikke blive medtagne, men dernæst vil jeg sige, at, hvor meget man end kan antage, at det vilde være en Sjældenhed, at Noget just vilde tegne en Forsikkring og derpaa tage sig selv af Dage for derved at skaffe sine Efterlevende et Pengebeløb, saa kan man dog ikke udelukke Tanken. Jeg kan meget godt tænke mig, at Mennesker af og til komme i en saadan Sindstemning, hvor de lade sig henrive til saadanne Handlinger, eller at det idetmindste bliver dem lettere, saasnart de kunne sige: der er sørget for mine Efterladte. Jeg maa dertil føle, at det forekommer mig at være en almindelig Grundsætning i al Forsikkring, at man ikke udbetaler den forsikrede Sum til den, der selv har været Skyld i Tabet. Dersom en Mand forsikrer sit Bøhave mod Ildsvaade, og han selv er Skyld i, at den opstaar, saa faaer han ingen Forsikkring, og dersom en Mand forsikrer sit Skib og sender det ud, og det ved hans Uforsigtighed gaaer tilgrunde, saa faaer han ingen Erstatning, men desuagtet synes det mig, at det dog maa indrømmes, at haade Forsikkring af Eiendom og Forsikkring af Skib vise deres store Betydning i Praxis, og saaledes gaaer det ogsaa med Livsforfikkinger. Der er nogle Creditorer, som ville have den Betænkelse, som det ærede Medlem nævnte, men de fleste ville ikke have den, og den daglige Erfaring lærer, at den Hindring, der kan findes hos Enkelte derimod, slet ikke